

Sygn. akt *XVII AmE 251/21*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>Sędzia SO Anna Maria Kowalik</i>
Protokolant –	st. sekr. sąd. Joanna Preizner - Offman

po rozpoznaniu 19 października 2022 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Oczyszczalni (...) S.A. w C.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o zmianę decyzji koncesyjnej

na skutek odwołania powódki od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 1 kwietnia 2021 r. Nr (...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od Oczyszczalni (...) S.A. w C. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 251/21

UZASADNIENIE

Decyzją z 1 kwietnia 2021 r. Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE, Pozwany), na podstawie art.155 w zw. z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257) (dalej k.p.a.) oraz art. 32 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 30 ust. 1 i art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r., poz. 833 z późn. zm.) (dalej p.e.) po rozpatrzeniu wniosku **Oczyszczalni (...) S.A. w C.** (dalej Powódka) w sprawie zmiany decyzji Prezesa URE z 12 lutego 2009 r. Nr (...) (dalej Koncesja) zmienionej następnie decyzją Prezesa URE z 15 lutego 2019 roku Nr (...) (dalej Decyzja z 15 lutego 2019 r.) **odmówił zmiany** decyzji z 12 lutego 2009 r. Nr (...) z późniejszymi zmianami.

Od powyższej Decyzji Powódka wniosła odwołanie, zaskarżając ją w całości i zarzucając naruszenie:

1) naruszenie art. 155 k.p.a. w zw. z art. 36 p.e. poprzez brak dokonania zmiany decyzji z dnia 12 lutego 2009 r. nr (...) (z późn. dokonaną zmianą) w zakresie wskazanym we wniosku Oczyszczalni (...) S.A. z 11 grudnia 2019 r., pomimo istnienia po stronie Powódki interesu Strony polegającego na umożliwieniu jej planowania rozwoju swojej działalności w przewidywalnej i stabilnej sytuacji prawnej dysponowania koncesją na wytwarzanie energii elektrycznej w jednostce

kogeneracji przez cały 15-letni okres, w którym dopuszczalne i planowane jest korzystanie z systemu wsparcia w formie premii gwarantowanej dla wytwórców energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji dla małych instalacji na podstawie rozdziału 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2018 r. o promowaniu energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji (Dz. U. z 2021 r., poz. 144, dalej: „Ustawa o CHP”);

2) naruszenie art. 7 k.p.a. w zw. z art. 77 § 1 k.p.a. poprzez niepodjęcie wszystkich wszelkich niezbędnych czynności do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i niezbranie i nierozpatrzenie całego materiału dowodowego, co skutkowało arbitralnym, nieopartym wszechstronną analizą stanu faktycznego, przyjęciem, iż brak było słusznego interesu Powódki przemawiającego za zmianą decyzji;

3) naruszenie art. 79a § 1 k.p.a. poprzez niepoinformowanie Powódki przed wydaniem decyzji o braku wykazania słusznego interesu istniejącego po jej stronie, co uniemożliwiło Powódce odniesienie się do tego w jakikolwiek sposób, co zaś skutkowało błędnym przyjęciem przez Organ, iż wniosek o zmianę koncesji nie był poparty słusznym interesem Powódki;

4) Pomimo trwającego 16 miesięcy procedowania wniosku Powódki o zmianę koncesji i przedłożenia szeregu dokumentacji wskazujących na posiadanie przez Powódkę słusznego interesu we wskazanej zmianie decyzji udzielającej koncesji, Organ nie przedsięwziął żadnych czynności wyjaśniających ani nie wezwał Powódki do uzupełnienia uzasadnienia posiadania słusznego interesu w żądaniu zmiany decyzji z dnia 12 lutego 2009 r. Pomimo nałożenia na organ obowiązku z art. 77 § 1 k.p.a. Organ nie zebrał w sposób wyczerpujący materiału dowodowego. Tymczasem w sytuacji, w której Organ oceniał, iż istnienie słusznego interesu Strony przemawiającego za zmianą decyzji o udzielenie koncesji nie jest w wystarczający sposób uzasadnione i udowodnione, powinien zwrócić się do Powódki o udzielenie stosownych wyjaśnień i przedstawienie argumentacji, ewentualnie dodatkowych dowodów.

W oparciu o powyższe zarzuty, Powódka wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uwzględnienie jej wniosku z 11 grudnia 2019 r. i w konsekwencji zmianę Koncesji w następujący sposób: poprzez przedłużenie terminu ważności koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej na okres od dnia 16 lutego 2009 r. do dnia 31 grudnia 2035 r. oraz zmianę przedmiotu i zakresu działalności w następujący sposób:

„1. Przedmiot i zakres działalności.

1.1. *Przedmiot działalności objętej niniejszą koncesją stanowi działalność gospodarcza polegająca na wytwarzaniu energii elektrycznej w:*

1) *instalacji odnawialnego źródła energii, elektrowni biogazowej (BGO), stanowiącej jednostkę kogeneracji (SSP), zlokalizowanej w miejscowości C., gmina C., powiat (...), województwo (...), o mocy zainstalowanej elektrycznej 0,864 MW, przy użyciu silnika spalinowego wykorzystującego w procesie spalania biogaz uzyskany w procesie fermentacji metanowej biomasy z oczyszczalni ścieków;*

2) *nowej małej jednostce kogeneracji (SSP), zlokalizowanej w miejscowości C., gmina C., powiat (...), województwo (...), o mocy zainstalowanej elektrycznej 0,512 MW, przy użyciu silnika spalinowego wykorzystującego w procesie spalania gaz ziemny.*

1.2. *Energia elektryczna wytworzona z biogazu w instalacji odnawialnego źródła energii może zostać zakwalifikowana do energii elektrycznej wytworzonej z odnawialnych źródeł energii wyłącznie po spełnieniu wymagań określonych w ustawie z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r., poz. 2389 z późn. zm.), a także wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych i może zostać zakwalifikowana do energii elektrycznej wytworzonej z wysokosprawnej kogeneracji wyłącznie po spełnieniu wymagań określonych w ustawie z dnia 14 grudnia 2018 r. o promowaniu energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji (Dz. U. z 2019 r., poz. 42), a także wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych.*

1.3. Energia elektryczna wytworzona w nowej małej jednostce kogeneracji może zostać zakwalifikowana do energii elektrycznej wytworzonej z wysokosprawnej kogeneracji wyłącznie po spełnieniu wymagań określonych w ustawie z dnia 14 grudnia 2018 r. o promowaniu energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji (Dz. U. z 2019 r., poz. 42), a także wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych ”.

Ewentualnie - w przypadku stwierdzenia, iż żądanie dookreślenia typu instalacji w sposób wskazany we wniosku nie znajduje dostatecznego uzasadnienia, gdyż wykracza poza ramy postępowania koncesyjnego wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uwzględnienie wniosku o zmianę Koncesji w zakresie dotyczącym zmiany terminu jej ważności na okres od dnia 16 lutego 2009 r. do dnia 31 grudnia 2035 r.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o:

- 1) oddalenie odwołania,
- 2) zasądzenie od Powódki na rzecz Pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Oczyszczalnia (...) S.A. z siedzibą w C. jest spółką komunalną, w której wszystkie akcje należą do Gminy Miasto C. i która została utworzona w oparciu o art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej w celu wykonywania zadania użyteczności publicznej w postaci odbierania i oczyszczania ścieków (okoliczność niesporna).

Poza działalnością podstawową od lutego 2009 r. Powódka prowadzi również na terenie Oczyszczalni Ścieków działalność gospodarczą polegającą na wytwarzaniu energii elektrycznej w instalacji odnawialnego źródła energii tj. elektrowni biogazowej (BGO) stanowiącej zarazem jednostkę kogeneracji. Działalność prowadzona jest na podstawie decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr (...) z 12 lutego 2009 r. udzielającej koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej na okres od 16 lutego 2009 r. do 31 grudnia 2019 r. (okoliczność niesporna).

W celu obniżenia kosztów funkcjonowania przedsiębiorstwa, a także obniżenia kosztów prowadzenia działalności w zakresie odbierania i oczyszczania ścieków, Powódka przedsięwzięła inwestycję polegającą na budowie nowej małej jednostki kogeneracji, o mocy zainstalowanej elektrycznej 0,512 MW, przy użyciu silnika spalinowego (SSP) wykorzystującego w procesie spalania wyłącznie gaz ziemny.

W związku z planowaną inwestycją, Powódka wystąpiła do Prezesa URE o wydanie promesy zmiany Koncesji, wniosek ten został uwzględniony i 17 października 2017 roku Prezes URE wydał decyzję Nr (...)mocą której udzielił promesy zmiany koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej, która będzie polegała na uwzględnieniu w niej silnika spalinowego (SPP), o mocy zainstalowanej 0,500 MW, wykorzystującego w procesie spalania gaz ziemny, zlokalizowanego w C., gmina C., powiat C. województwo (...). Określił termin ważności promesy do 31 sierpnia 2018 roku i stwierdził, że inwestycja nie zostałaby zrealizowana w przypadku, w którym dla energii elektrycznej wytworzonej w ww. silniku nie przysługiwałyby świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 9I ustawy - Prawo energetyczne (Decyzja z 17/10/2017 r.k.38-41 akt sad.).

Na str. 3 promesy koncesji Prezes URE wskazał, iż dokumenty załączone przez Wnioskodawcę do wniosku o udzielenie promesy zmiany koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej uprawniają do możliwości pozyskania środków finansowych na sfinansowanie inwestycji oraz na prawidłowe wykonywanie działalności wskazanej w promesie zmiany koncesji. Co niezwykle istotne, w promesie koncesji wyraźnie podkreślono możliwość odpowiedniego nazwania i ujęcia nowego silnika spalinowego w przyszłej decyzji o zmianie koncesji - „Ponadto odpowiednie ujęcie w koncesji nowego silnika spalinowego będzie możliwe po przedłożeniu w ramach postępowania o zmianę koncesji dokumentacji powykonawczej, potwierdzającej sposób przyłączenia silnika do sieci elektroenergetycznej, w tym sposób wytwarzania energii elektrycznej” (Decyzja z 17/10/2017 r. k.40 akt sąd.).

W dniu 28 czerwca 2018 r. Powódka złożyła wniosek o przedłużenie terminu ważności koncesji na okres do 31 grudnia 2029 roku, a pismem z 30 października 2018 roku Powódka wniosła o:

- 1) rozszerzenie koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej w nowo wybudowanej małej jednostce kogeneracji zgodnie z otrzymaną wcześniej promesą koncesji;
- 2) zakwalifikowanie obecnie eksploatowanej jednostki OZE, objętej obowiązującą koncesją, jako jednostki kogeneracji (Wniosek z 28/06/2018 r. k. 345-35 4akt adm., Pismo z 30/10/2018 r. k. 636-637 akt adm.).

Decyzją z 15 lutego 2019 r. nr (...), Prezesa URE zmienił decyzję z 12 lutego 2009 roku w ten sposób, że przedłużył termin ważności koncesji do 31 grudnia 2029 roku oraz określił następujący „Przedmiot i zakres działalności”

„1.1. Przedmiot działalności objętej niniejszą koncesją stanowi działalność gospodarcza polegająca na wytwarzaniu energii elektrycznej w:

- 1) instalacji odnawialnego źródła energii, elektrowni biogazowej (BGO), stanowiącej jednostkę kogeneracji (SPP), zlokalizowanej w miejscowości C., gmina C., powiat (...), województwo (...) o mocy zainstalowanej elektrycznej 0,864 MW, przy użyciu silnika spalinowego wykorzystującego w procesie spalania biogaz uzyskany w procesie fermentacji metanowej biomasy z oczyszczalni ścieków;
- 2) jednostce kogeneracji (SPP), zlokalizowanej w miejscowości C., gmina C., powiat (...), województwo (...), o mocy zainstalowanej elektrycznej 0,512 MW przy użyciu silnika spalinowego wykorzystującego w procesie spalania gaz ziemny.

1.2. Energia elektryczna wytworzona z biogazu w instalacji odnawialnego źródła energii może zostać zakwalifikowana do energii elektrycznej wytworzonej z odnawialnych źródeł energii wyłącznie po spełnieniu wymagań określonych w ustawie z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. 2018 r. poz. 2389, z późn. zm.), a także w wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych.

1.3. Energia elektryczna wytworzona w ww. jednostkach kogeneracji, może zostać zakwalifikowana do energii elektrycznej wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji wyłącznie po spełnieniu wymagań określonych w ustawie z dnia 14 grudnia 2018 r. o promowaniu energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji (Dz. U. 2019 r. poz. 42), a także w wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych.” (Decyzja z 15 lutego 2019 roku k. 30-37 akt sąd.).

W punkcie 2.2.2. tej decyzji, Prezes URE podkreślił, że „W celu skorzystania z mechanizmów i instrumentów wspierających wytwarzanie energii elektrycznej, przewidzianych w ustawie o promowaniu energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji, Koncesjonariusz zobowiązany jest do spełnienia wymagań określonych w ww. ustawie, a także wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych. Weryfikacja spełnienia wyżej wymienionych wymagań nastąpi w drodze odrębnych i indywidualnych postępowań, w toku których Prezes URE, w szczególności w stosownych decyzjach wydanych na podstawie ustawy o promowaniu energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji, rozstrzygnie o zasadności przyznania wsparcia, w tym o jego rodzaju i wielkości.” (k.33 akt sąd.).

W styczniu 2019 r. Powódka rozpoczęła wytwarzanie energii elektrycznej w nowej małej jednostce kogeneracji, o mocy zainstalowanej elektrycznej 0,512 MW, przy użyciu silnika spalinowego (SSP) wykorzystującego w procesie spalania wyłącznie gaz ziemny.

W dniu 16 grudnia 2019 r. do Urzędu Regulacji Energetyki wpłynął wniosek Powódki z 11 grudnia 2019 r. o przedłużenie terminu ważności koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej, obowiązującej do dnia 31 grudnia 2029 r., tj. o ustalenie terminu ważności koncesji na okres do 31 grudnia 2035 r., a także o dokonanie zmian w przedmiocie i zakresie ww. koncesji, w szczególności polegającej na określeniu, że jednostka kogeneracji o mocy zainstalowanej elektrycznej 0,512 MW uwzględniona w obecnie obowiązującej koncesji jest nową małą jednostką kogeneracji (Wniosek z 16/12/2019 r. k.1-10 akt adm.).

Następnie, pismem z 18 listopada 2020 r., Prezes URE zawiadomił Powódkę o zakończeniu postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie oraz poinformował, że może w terminie 7 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia, zapoznać się z materiałem dowodowym zebrany w ramach przedmiotowego postępowania i złożyć ewentualne dodatkowe uwagi i wyjaśnienia, a także, że na dzień wysłania zawiadomienia o zakończeniu postępowania dowodowego nie zostały spełnione lub wykazane zależne od strony przesłanki, tj. błędnie określono przedmiot żądania wniosku (Zawiadomienie k. 858 akt adm.).

Pismo zostało prawidłowo doręczone 24 listopada 2020 r. (z.p.o. k.859 akt adm.), jednakże Powódka nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia do zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Decyzją z 1 kwietnia 2021 roku Prezes URE odmówił zmiany Koncesji (Decyzja k. 860-861v akt adm.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych w trakcie postępowania administracyjnego i sądowego, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżona Decyzja jest słuszna i ma oparcie w przepisach prawa a podnoszone przez Powódkę zarzuty nie są trafne, stąd nie mogą skutkować uchYLENIEM Decyzji.

Przede wszystkim należy podkreślić, że decyzją z 12 lutego 2009 r., udzielono Powódce koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej na okres do 31 grudnia 2019 r. Następnie decyzją z 15 lutego 2019 r., po rozpatrzeniu wniosku Powódki, Prezes URE zmienił ww. decyzję w ten sposób, że

- 1) przedłużył termin ważności koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej na okres do **31 grudnia 2029 r.**;
- 2) rozszerzył działalności o wytwarzanie energii elektrycznej w jednostce kogeneracyjnej o mocy zainstalowanej elektrycznej 0,512 MW, w związku z wybudowaniem ww. jednostki kogeneracji;
- 3) zakwalifikował instalację odnawialnego źródła energii o mocy zainstalowanej elektrycznej 0,864 MW jako jednostkę kogeneracji.

Następnie 16 grudnia 2019 r. do Urzędu Regulacji Energetyki wpłynął wniosek Powódki z 11 grudnia 2019 r. o przedłużenie terminu ważności koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej, obowiązującej do dnia 31 grudnia 2029 r., tj. o ustalenie terminu ważności koncesji na okres do 31 grudnia 2035 r., a także o dokonanie zmian w przedmiocie i zakresie ww. koncesji, w szczególności polegającej na określeniu, że jednostka kogeneracji o mocy zainstalowanej elektrycznej 0,512 MW uwzględniona w obecnie obowiązującej koncesji jest nową małą jednostką kogeneracji.

Powódka zaskarżając Decyzję Prezesa URE wskazała, że po jej stronie istnieje słuszny interes w żądaniu zmiany zaskarżonej decyzji polegający na umożliwieniu jej planowania rozwoju swojej działalności w przewidywalnej i stabilnej sytuacji prawnej dysponowania koncesją przez cały 15-letni okres, w którym dopuszczalne i planowane jest korzystanie z systemu wsparcia w formie premii gwarantowanej dla wytwórców energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji dla małych instalacji na podstawie rozdziału 4 ustawy o CHP.

Z brzmienia wniosku Powódki o zmianę Koncesji, jednoznacznie wynika, że jedynym jego celem było wprowadzenie do treści Koncesji zapisów jednoznacznie gwarantujących uzyskanie wsparcia w postaci premii gwarantowanej. Tymczasem potwierdzenie możliwości uzyskania premii gwarantowanej możliwe jest jedynie w toku postępowania określonego w art. 30 ustawy o CHP inicjowanego poprzez złożenie wniosku o dopuszczenie do systemu premii gwarantowanej. Przy czym w myśl art. 30 ust. 2 pkt 1 ustawy o CHP wniosek, o dopuszczenie do systemu premii gwarantowanej wytwórca składa w terminie 60 dni od dnia uzyskania lub zmiany koncesji na wytwarzanie energii

elektrycznej albo uzyskania lub zmiany wpisu do rejestru wytwórców energii w małej instalacji albo uzyskania lub zmiany wpisu do rejestru wytwórców biogazu rolniczego - w przypadku nowej małej jednostki kogeneracji.

W przypadku Powódki zmiana Koncesji miała miejsce 15 lutego 2019 roku, a zatem stosowny wniosek, o którym mowa w art. 30 ust. 2 pkt 1 ustawy o CHP, Powódka powinna była złożyć do 30 kwietnia 2019 roku.

Jednakże, jak podniosła w odwołaniu, złożenie kompletnego wniosku w tym terminie nie było możliwe, ponieważ pomiędzy złożeniem przez nią wniosku o zmianę Koncesji, a uzyskaniem decyzji Prezesa URE z 15 lutego 2019 r. upłynęło 8 miesięcy, w ciągu których ustawodawca zmienił przepisy prawa i w dniu 25 stycznia 2019 r. weszła w życie ustawa o promowaniu energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji.

Zgodnie z art. 101 tejże ustawy wytwórca, który przed dniem 1 stycznia 2019 r. uzyskał stwierdzenie, o którym mowa w art. 43 ust. 9 ustawy Prawo energetyczne, dla jednostki kogeneracji, w której została wytworzona energia elektryczna niepotwierdzona wydanym świadectwem pochodzenia z kogeneracji lub wytworzenie energii elektrycznej w tej jednostce po raz pierwszy nastąpiło po dniu 31 grudnia 2018 r., może uzyskać wsparcie wyłącznie odpowiednio w postaci premii gwarantowanej albo premii gwarantowanej indywidualnej. Pomimo wejścia w życie przedmiotowej ustawy, w momencie wydania decyzji z 15 lutego 2019 r. w sprawie zmiany koncesji, nie można było złożyć prawidłowego i kompletnego wniosku o dopuszczenie do systemu wsparcia w formie premii gwarantowanej, ponieważ nie było wydanego rozporządzenia wykonawczego określającego wzór formularza takiego wniosku, gdyż wzór ten został ustalony dopiero w dniu 20 maja 2019 r., tj. prawie miesiąc po upływie terminu dla Powódki do złożenia wniosku. Nie zostały również wyznaczone jednostki akredytowane do wydania opinii po przeprowadzeniu badania jednostki kogeneracji u wytwórcy energii elektrycznej. Opinia jednostki akredytowanej stanowić miała załącznik do wniosku (art. 30 ust. 3 pkt 13 ustawy). Wykaz opiniujących jednostek akredytowanych został opublikowany przez Urząd Regulacji Energetyki dopiero w dniu 16 września 2019 r., tj. około pół roku po upływie terminu dla Powódki na złożenie wniosku o dopuszczenie do systemu wsparcia.

Jednocześnie, jak podkreśliła Powódka, cały czas obowiązywał przepis art. 30 ust. 7 ustawy o CHP, zgodnie z którym w przypadku gdy wniosek nie zawiera wszystkich wymaganych danych lub nie dołączono do niego wszystkich dokumentów, Prezes URE wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Nieuzupełnienie wniosku w wyznaczonym terminie skutkuje pozostawieniem wniosku bez rozpatrzenia.

Zdaniem Powódki z powyższych faktów wynika, iż w momencie w którym został otwarty termin na złożenie wniosku o dopuszczenie do systemu wsparcia w formie premii gwarantowanej złożenie kompletnego i prawidłowego wniosku, zawierającego wszystkie załączniki i spełniającego wszystkie wymagania formalne było niemożliwe. Natomiast składając wniosek niekompletny, Powódka narażała się na wezwanie ze strony Prezesa URE do uzupełnienia braków formalnych wniosku pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.

Jednocześnie ustawodawca ani w samej ustawie, ani w wydanych do niej przepisach wykonawczych nie przewidział żadnych przepisów przejściowych, które przesunęłyby termin na złożenie wniosku do momentu wydania przepisów wykonawczych określających wzór formularza i umożliwiających uzyskanie wymaganych załączników do wniosku. Z tych przyczyn upłynął dla Powódki termin na złożenie wniosku o dopuszczenie do systemu wsparcia zanim stosowne przepisy zostały wydane.

Dlatego też, pismem z 11 grudnia 2019 r. wystąpiła z wnioskiem o wydanie decyzji wydłużającej ważność koncesji do dnia 31 grudnia 2035 r. Słuszny interes strony przemawiający za wydłużeniem okresu ważności koncesji do dnia 31 grudnia 2035 r. polega na niewątpliwiej korzyści dla Odwołującego oznaczającej pewność i bezpieczeństwo sytuacji prawnej, w jakiej Odwołujący funkcjonuje. W ocenie Powódki, w wyniku wnioskowanej zmiany zostałyby przesądzone, iż zostanie objęta koncesją na wytwarzanie energii elektrycznej w nowej małej jednostce kogeneracji przez cały okres, w którym przewidziane zostało korzystanie z systemu wsparcia, może bowiem korzystać z tego systemu zgodnie art. 101 ust. 3 ustawy o CHP przez okres 15 lat od pierwszego dnia po dniu uzyskania decyzji o dopuszczeniu do systemu wsparcia, o której mowa w art. 30 ust. 4 ustawy, wytworzenia, wprowadzenia do sieci i sprzedaży energii elektrycznej

z tej jednostki po uzyskaniu lub zmianie koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej, nie dłużej jednak niż do 31 grudnia 2037 roku.

Jednakże jak słusznie podkreślił Prezes URE w odpowiedzi na odwołanie, posiadanie koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej w jednostce kogeneracyjnej nie jest równoznaczne z potwierdzeniem spełnienia warunków uprawniających Koncesjonariusza do skorzystania z mechanizmów i instrumentów wspierających wytwarzanie energii elektrycznej przewidzianych w ustawie o CHP. Wydanie decyzji w przedmiocie udzielenia lub zmiany koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania energii elektrycznej w jednostce kogeneracyjnej odbywa się w oparciu o zapisy ustawy - Prawo energetyczne, jest postępowaniem odrębnym od postępowania w przedmiocie dopuszczenia danej jednostki kogeneracji do systemu wsparcia określonego przepisami ustawy o CHP, co zostało podkreślone w zapisach koncesji, tj. w punkcie 2.2. warunków wykonywania działalności wskazanych w Decyzji.

Innymi słowy, warunkiem niezbędnym do uzyskania wsparcia o którym mowa w ustawie o CHP jest złożenie wniosku o dopuszczenie do ubiegania się o wypłatę premii gwarantowanej dla jednostki kogeneracji, tymczasem, co jest poza sporem, Powódka takiego wniosku odnośnie jednostki kogeneracji o mocy zainstalowanej elektrycznej 0,512 MW zlokalizowanej w miejscowości C. nie złożyła. W konsekwencji nie uzyskała decyzji Prezesa URE wydanej w trybie art.30 ust. 4 ustawy o CHP o dopuszczeniu wytwórcy do ubiegania się o wypłatę premii gwarantowanej dla energii elektrycznej wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji, wprowadzonej do sieci i sprzedanej albo wyłącznie wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji - w przypadku wytwórców w jednostkach kogeneracji, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 7 i 8, o ile łączna moc zainstalowana elektryczna nowych małych jednostek kogeneracji lub znacznie zmodernizowanych małych jednostek kogeneracji, dla których wydano decyzje o dopuszczeniu, nie przekroczyła w danym roku kalendarzowym wartości określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3 ustawy o CHP.

Reasumując, w chwili obecnej Powódka nie ma słusznego interesu w żądaniu przedłużenia okresu ważności Koncesji do 31 grudnia 2035 roku, bowiem nadal obowiązuje Decyzja z 15 lutego 2019 roku przedłużająca ważność Koncesji do 31 grudnia 2029 roku. Odnośnie natomiast zmiany brzmienia Koncesji poprzez określenie jednostki kogeneracji zlokalizowanej w C., o mocy zainstalowanej elektrycznej 0,512 MW jako „nowej małej jednostki kogeneracji (SSP)”, to jak wyjaśniono w uzasadnieniu zaskarżonej Decyzji, przesądzenie o tym, czy dana jednostka kogeneracji będzie mogła zostać uznana za małą jednostkę kogeneracji w rozumieniu określonym w ustawie o CHP, następuje w ramach postępowania prowadzonego w oparciu o przepisy tej ustawy, a nie w oparciu o przepisy p.e. dotyczące zmiany koncesji i z tym poglądem Sąd w pełni się zgadza. Zgodnie bowiem z treścią art.1 ustawy o CHP określa ona „zasady udzielania wsparcia dla energii elektrycznej wytwarzanej w wysokosprawnej kogeneracji w jednostkach kogeneracji oraz wydawania gwarancji pochodzenia energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji.”. Ponadto przepis art. 3 ustawy o CHP stanowi, iż:

„1. Do postępowania przed Prezesem URE stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, 1491 i 2052).

2. Na decyzje oraz na postanowienia, od których przysługuje zażalenie, przysługuje odpowiednio odwołanie lub zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie - sądu ochrony konkurencji i konsumentów.

3. Postępowanie w sprawie odwołania od decyzji oraz zażalenia na postanowienie Prezesa URE toczy się według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu w sprawach z zakresu regulacji energetyki.

4. Odwołanie wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.

5. Zażalenie wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia.”.

Innymi słowy ustawa o CHP zgodnie z wolą ustawodawcy w sposób kompleksowy i jednocześnie odrębny od przepisów ustawy prawo energetyczne, reguluje kwestie wsparcia dla energii elektrycznej wytworzonej z kogeneracji, w tym kwestie proceduralne związane z wydawaniem decyzji przez Prezesa URE oraz z ich zaskarżaniem.

Ponadto wbrew zarzutom podniesionym w odwołaniu, Prezes URE w piśmie z 18 listopada 2020 roku informującym o zakończeniu postępowania dowodowego poinformował Powódkę, że na dzień wysłania zawiadomienia **nie zostały spełnione lub wykazane zależne od strony przesłanki, tj. błędnie określono przedmiot żądania wniosku** (Zawiadomienie k. akt adm.). Pomimo, iż pismo to powódka odebrała, nie odpowiedziała na nie, ani nie zwróciła się do Prezesa URE o udzielenie wyjaśnień jak wniosek powinna przeformułować, czy też jakie dowody przedstawić.

Natomiast podniesione przez Powódkę zarzuty odnośnie naruszenia przepisów kodeksu postępowania administracyjnego nie mogły odnieść skutku, albowiem do kognicji Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie należy kontrola prawidłowości postępowania prowadzonego przed Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z 13/05/2004 r., sygn. akt III SK 44/04, Lex nr 137437),, jest to bowiem postępowanie sądowe pierwszoinstancyjne, w którym strona może przedstawić wszystkie okoliczności faktyczne i dowody na potwierdzenie zasadności swojego stanowiska, tak więc co do zasady ewentualne uchybienia postępowania administracyjnego nie miały znaczenia dla rozpoznania sprawy przed tym Sądem.

Biorąc powyższe względy pod uwagę, Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez Powódkę odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na nieuwzględnienie odwołania, Powódkę należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niej na rzecz Pozwanego zwrot kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 720,00 zł ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804 ze zm.).

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Zarządzenie: (...).

Sędzia SO Anna Maria Kowalik